

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK.

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 6461 van 27 januari 2011
in de zaak A. 198.601/XIV-32.700**

In zake : XXXXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat P. ROBERT,
 kantoor houdende te 1030 BRUSSEL,
 Eugène Smitsstraat 28-30

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Khaled SAID-HABIB, van Afghaanse nationaliteit, op 23 december 2010 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het arrest nr. 51.399 van 22 november 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

Gelet op het administratief dossier, aangekomen ter griffie op 4 januari 2011;

Gelet op artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zoals gewijzigd door artikel 8 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Verzoeker gaat in het eerste middel voorbij aan het feit dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest van 8 juni 2010 heeft geoordeeld dat hij zonder recente informatie geen correcte inschatting kon maken van de actuele veiligheidssituatie in haar district, in het huidige bestreden arrest wordt besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omdat het op basis van een ongeloofwaardig relaas en vage en ongeloofwaardige verklaringen en zonder bewijs van de voorgehouden identiteit, nationaliteit en afkomst onmogelijk is om enig verband tussen

zijn persoon en de toestand in het land van herkomst te bewijzen. Er kan dan ook niet worden ingezien hoe het bestreden arrest de kracht van gewijsde van het arrest van 8 juni 2010 zou schenden. Het eerste middel is kennelijk ongegrond.

Het beroep in volle rechtsmacht voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is devolutief zodat het feit dat de commissaris-generaal de afkomst van verzoeker nooit in twijfel heeft gebracht niet relevant is. De aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met name wat betreft de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zou lopen, niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. In het bestreden arrest besluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet louter omwille van het gebrek aan identiteitsdocumenten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus maar wel omdat door het gebrek aan bewijs van zowel de identiteit, de nationaliteit en de afkomst, samen met het ongeloofwaardige asielrelaas en de vage en ongeloofwaardige verklaringen, verzoeker zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk maakt. De nood aan bewijs van de identiteit kadert te dezen binnen het onderzoek naar de nood aan subsidiaire bescherming zodat geen sprake is van een nieuwe voorwaarde aan de wet of van een interpretatie die strijdig zou zijn met richtlijn 2004/83 van de Raad van 29 april 2004. Het tweede middel is kennelijk ongegrond.

In tegenstelling tot wat verzoeker in het derde en vierde middel aanvoert, wordt in punt 2.6 van het bestreden arrest wel degelijk geantwoord op haar subsidiaire vraag om contact op te nemen met het ICRC. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er immers op dat “zelfs indien het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen contact zou opnemen met ICRC, in casu niet in het minst kan worden nagegaan of het ICRC-document verzoeker betreft vermits hij zijn identiteit en nationaliteit met geen enkel begin van bewijs staft”. Daarmee is voldaan aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen in de zin van artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet. In tegenstelling tot wat verzoeker in het vierde middel aanvoert, baseert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich hiervoor niet op nieuwe elementen in de zin van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet maar gaat het om een loutere feitelijke vaststelling op basis van de gegevens van het

administratief dossier waaruit geenszins kan worden afgeleid dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel zou zijn dat het ICRC de bezochte gevangenen enkel op basis van hun identiteitsdocumenten identificeert. Bovendien rust de bewijslast in beginsel op de kandidaat-asielzoeker die zelf alle elementen die van belang zijn voor de beoordeling van zijn asielaanvraag dient aan te brengen en behoort het al dan niet terugsturen van een zaak naar de commissaris-generaal voor een nieuw onderzoek tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker maakt geen schending van artikel 39 van de richtlijn 2005/85/EG van 1 december 2005 van de Raad, samen gelezen met artikel 57/7 van de Vreemdelingenwet, aannemelijk. Het derde en het vierde middel zijn kennelijk ongegrond.

De artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek hebben enkele betrekking op het bewijs van de verbintenissen en van de betalingen zodat deze bepalingen niet dienstig kunnen worden ingeroepen in een procedure betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het vijfde middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

De beoordeling van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde stukken behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bovendien is de overweging van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat het verband tussen de psychische problemen van verzoeker en de trauma's opgelopen in het land van herkomst enkel op zijn eigen verklaringen steunt een feitelijke vaststelling die gesteund is op de gegevens van het administratief dossier en het komt niet aan de Raad van State als administratieve cassatierechter toe om in de beoordeling van de feiten te treden. Het vijfde middel is in die mate, en voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

In het zesde middel voert verzoeker opnieuw aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de zaak had moeten terugsturen naar de commissaris-generaal voor een onderzoeksmaatregel ten aanzien van het ICRC en een psychiatrisch tegenonderzoek. Zoals bij de behandeling van het derde en het vierde middel reeds werd gesteld, behoort het al dan niet terugsturen van een zaak naar de commissaris-generaal voor een nieuw onderzoek tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker toont voor het overige op geen enkele wijze aan dat

zijn asielaanvraag niet het voorwerp zou hebben uitgemaakt van een “streng onderzoek”. Het zesde middel is kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep is niet toelaatbaar.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus, na beraad, te Brussel uitgesproken op zevenentwintig januari tweeduizend en elf, door :

de HH. C. ADAMS, wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
J. CASNEUF, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. CASNEUF.

C. ADAMS.